

-- Herre. Vi er jeres allerydmygeste tjenere. Vi står foran jer, uden beskyttelse, uden én eneste jordisk besiddelse. Vi besidder intet her i verden uden det tøj vi har på i dag. Vi er langt fra vort hjem og vore kære, og mægtige fjender står mellem os og vor hjemstavn. Hvor end vi gerne ville rejse hjem, ja, gerne i dag snarere end i morgen, så er det os ikke muligt. Vi beder, derfor, allenådigste herre, om husfred, for en tid, indtil vi kan sende besked til vort fjerne land, og få bragt midler frem til vor rejse hjem.

Oldingen tav, og rykkede uroligt rundt på sine fødder. Han vovede ikke at se op, og syntes i stedet at stirre på sine fødder. Fødder, der var uden sko, forrevne, sårede, og blødende. En beskidt klud var viklet løseligt om den venstre fod.

-- Herre, vor bøn er ydmyg, men vi forstår hvis i ikke kan hjælpe os. Vi beder ikke om meget, men vi ved til fulde, at rejssende som os – der har været kastet rundt på det frådende hav i ugevis, og som for jer må ligne de usleste strejfer – ikke er de gæster i har ønsket. Og dog, herre, beder vi om hjælp.

En af kvinderne, den yngste, vuggede et lille barn sagte, frem og tilbage. Barnet var roligt, sov, måske, og lignede for så vidt alle andre børn. Og dog ikke. En fremmedhed, en anden farve, tøj, der ikke lignede andet til børn i den alder. Var hun oldingens datter, eller barnebarn? Hvem ved, med mennesker som disse. Hvem ved, hvordan de ting hænger sammen i den hjemstavn, han taler om.

-- Herre, I siger intet. Nuvel, jeg ved at vi ikke har nogen krav her, heller ikke til jeres opmærksomhed. Og dog: er vi ikke alle børn af den samme Gud, hvad navn vi nu end

kender Ham under? Vi beder ikke om meget, kun et øjeblik ro, vand at drikke, noget halm, hvor vi kan sove roligt, i bare én nat.

Barnet bevægede sig, og for et øjeblik syntes det som om det ville vågne op. Måske for at græde, når det fandt at moderens bryst ikke havde noget at give?

Sandet i timeglasset var næsten rindet ud. Oldingen stirrede på sandskornene som de faldt ned, ét efter ét. Han rystede, kort, som hvis en mægtig kuldegysning var kommet over ham.

-- Herre, gentog han, og vendte sine håndflader opad, i en gestus af hjælpeløshed. Og i det samme faldt det sidste sandskorn ned.

Jeg rejste mig, og trak uldkappen tæt sammen omkring mig. Jeg kastede et sidste blik på den lille gruppe, der nu alle knælede på det hårde gulv. Selv kvinden med barnet.

Det var det sidste jeg så til dem. Jeg tænkte, at måske havde kokken skaffet den fasan til mit oplid, som jeg havde bedt ham om dagen før, men som havde sagt at det ville blive vanskeligt at finde, på denne tid af året. Jeg nikkede kort til min kansler, og gik hastigt ned til spiserummet, hvorfra velsignede dufte at noget stegt, måske fasanen?, trængte op gennem gangene i den kolde, hårde borg. De skibbrudne så jeg aldrig igen.

Lidet have jeg forudset hvor vanskeligt og farligt det ville blive at rejse fra København til Hamburg. Nuvel, min historie har et lykkeligt udkomme, trods alt, og jeg håber at den kan være af nogen benefice for den opvoksede generation.

Jeg forlod mit beskedne hjem, nær Nyboder, meget tidligt en morgen, og hastede gennem næsten øde gader, bærende på min oppakning (der bestod af en næsten ny taske af udmærket læder, hvori jeg havde nogle klæder til at skifte med, samt mine kære bøger; en kludebylt, hvori jeg havde brød og ost til ernæring; samt en bredskygget hat, som jeg ved hjælp af en rem havde hængende på min ryg, idet solen endnu ikke var så generende at den gjorde det nødigt at bære hatten på mit hoved), og skulle nå en liden båd, der lå ved Nyboder, og med hvilken jeg havde skaffet mig billig overfart til det sydlige Sverige, hvorfra jeg ville tage en anden båd, der skulle bringe mig frem til Flensburg (denne båd var ejet af en bekendt af min familie, og jeg kunne rejse med uden at skulle betale; men jeg skulle dog medbringe min egen ernæring (hvorfor jeg havde medbragt bylten med brød og ost), og derfra skulle jeg rejse med den vanlige postvogn til Altona, hvorfra, havde man sagt mig, det ville være ganske enkelt at komme det sidste stykke af vejen indtil den store by, hvor min kære onkel ville møde mig, tre dag fra denne dag, klokken fem, udenfor postkontoret.

Meget af min rejse gik godt, og det var excellent vejr til overfarten, både til Sverige, og den længere til Tyskland, om end der var nogen ubehagelig vind, og det var betydeligt køligere end jeg havde forudset (givet at vejret på denne tid af året formentlig at være ganske behageligt havde jeg valgt at medbringe ganske let tøj, og desto flere af mine kære bøger), hvilket gjorde, at da vi var nået frem til Flensburg gik jeg ind på en såkaldt gæstestue, idet jeg mente at det var et sted, hvor en forkommen rejsende kunne afvente nogle få timer inden videre rejse, hvilket viste sig at være en grov fejl, fordi en gæstestue i Tyskland intet andet er end en gemen knejpe, ganske lig dem, som vi finder i de slibrigste dele af København, og som jeg ikke bryder mig om at besøge, selv der, og det viste sig da også, at i dette tilfælde var det en skæbnesvanger fejl at gå derind, for det må have været dér at min portemonnæ, der indeholdt de penge som min salig fader have efterladt mig (ikke mange, men nok til at jeg skulle have kunnet klare mig i nogen tid i Hamburg) blev mig frastjålet, og jeg derfor ikke kunne tage postvognen videre til Hamburg, men måtte finde en anden måde at komme dertil på (ihukommende at jeg ikke længere ville komme frem i tide til at møde min kære onkel, der nu ville stå ved postkontoret klokken fem, og afvente min ankomst ganske forgæves.)

Det var derfor med noget tungt hjerte at jeg dagen stod til søs, nu som letmatros på et skib i Amerikafarten, men det gode er dog kommet deraf at jeg, efter min ankomst her i Amerika, var så heldig at deltage i det, som amerikanerne kalder et *land rush*, og derfor nu kan se tilbage på tredve gode år som den største jordejer i amtet, og endog gift med min dejlige Mathilda, og fire af vores børn allerede i vej som gode samfundsstøtter og familiefædre.

Det tager sin tid at bygge et apparat, som det jeg havde sat mig for at bygge, men det er tid givet godt ud. Der er planer, der skal laves, første skitser, der dernæst skal blive fine, målfaste tegninger, der er materialer, der skal indkøbes – helst ikke alle i samme butik – der er forsøg, der skal vise om den grundlæggende idé er god nok, spæde skridt mod fuldførelsen, og, endelig, når alt er blevet planlagt, skitseret, konstrueret, afprøvet og bygget, ja, så står der dog tilbage at bringe apparatet derhen, hvor det skal bringes i anvendelse. Alt det tager sin tid.

Og det er klart, at den rasende iver, jeg havde i begyndelsen, efterhånden veg tilbage for en mere dump fornemmelse, og tider, hvor jeg måtte genkalde mig min ydmygelse for atter at få samlet tilstrækkelig drivkraft for at videreføre det enerverende og minutiøse arbejde, som jeg havde svoret for mig selv at jeg skulle fuldføre. Men jeg fortsatte.

Det blev henimod sommeren førend jeg havde en konstruktion, der under mine forsøg havde opført sig yderst lovende. Dagene var længere, og varmere, og da mine øjne siden det hændte ikke længere tålte dagslyset godt, så arbejdede jeg nu om natten, og prøvede at sove det meste af dagen, om end det var vanskelig i den pludselige, fugtige hede. Nuvel.

Da apparatet nu var færdigt, gik det op for mig at jeg havde tænkt lidet over det problem, der nu tårnede sig op foran mig: hvordan skulle jeg kunne transportere apparatet derhen, hvor det skulle bringes til anvendelse? Siden min ulykke havde jeg jo dog både måttet opgive at have et arbejde, der gav mig en indtægt, ligesom min familie havde

slået hånden af mig, så derfor havde jeg yderst få midler til min rådighed. Længe havde jeg levet af de madrester, som de andre beboere i huset fandt sig for fornemme til at æde, og som jeg, hver aften efter spisetid, omhyggeligt fandt frem fra skarnsbunken i baggården.

Løsningen på mit problem var, imidlertid, indlysende. Da jeg nu, snart, ville bryde alle broer til samfundet, hvad skulle så forhindre mig i at appropriere et transportmiddel i gaden? Som sagt, så gjort. En tidlig tirsdag aften, hvor det stadig var meget varmt, læssede jeg derfor mit apparat ind på bagsædet af familien N.'s ganske nye Fordbil. Jeg viste at de på det tidspunkt sad omkring middagsbordet, og at automobilen var meget enkel at starte, idet jeg engang havde hjulpet Hr. N. med netop at starte den, en morgen hvor vejret var ganske fugtigt.

Da jeg kørte op af Strandvejen følte jeg mig som om jeg allerede var vindiceret. Herregud: her var jeg, iført min endnu passable jakke og hat, kørende en funklende ny automobil. Hvem der end så mig, må have troet at jeg var en lykkelig ung mand, der ganske givet var på vej til et stævnemøde i den lyse nat. Lidet anede de, hvilken skæbne jeg havde fået, og lidet anede de – kvinderne! – hvorledes jeg snart skulle vise at jeg er en ,mand, der ikke lader uret gå ubemærket hen.

Måske var det disse, for én gangs skyld, lette tanker, der gjorde at jeg ikke bemærkede hestekøretøjet, der forsøgte at krydse vejbanen foran mig noget nord for Skodsborg. Da jeg forsøgte at undvige gik det op for mig, at jeg kørte aldeles for hurtigt, og automobilen skred, uden at

jeg kunne stoppe den, ned af en skrænt netop ved siden af sanatoriet, hvor jeg nu har ligget i en seng i flere dage, med begge mine ben hængt op i en besynderligt stativ.

Sygeplejerskerne og lægerne ved ikke hvem jeg er, og foreløbig har de ladet mig i fred. Men jeg har hørt dem samtale om, at en politibetjent fra København vil komme for at tale med mig, så snart jeg bliver bedre. Indtil da vil jeg prøve at finde en forklaring på det skete, der ikke vil vække for megen opsigt. Og hvordan skal jeg kunne finde ud af, hvad der skete med mit apparat, så længe jer er bundet til denne seng?